

ŠTOLNÍ LISTY

STUDENTSKÉ NOVINY GYMNÁZIA NAD ŠTOLOU

21. 6. 2019

6/2019

SLOUPEK ŠÉFREDAKTORKY

Vážená paní ředitelko, drazí profesoři a milí studenti.

V tomto letošním posledním vydání Štolních listů Vám přinášíme básničky, komiks, rozhovor s učitelem, sloupek paní ředitelky a mnoho dalšího.

Jelikož se letní prázdniny kvapem blíží, chci vám za celou redakci popřát krásné prázdniny plné zaslouženého odpočinku.

Anna Adamírová, septima A

SLOUPEK PANÍ ŘEDITELKY

Opět se blíží konec školního roku a s ním vytoužené prázdniny. A to je důvod trochu tento školní rok zhodnotit.

Chci poděkovat všem, kteří naši školu úspěšně reprezentovali v různých soutěžích. Nebudu jmenovat, abych někoho nezapomněla, ale naše chlapce fotbalisty pochválit musím.

Opět byla moc hezká Reduta Na Prádle, už se těším na další!

Studentský parlament letos začal opět fungovat, tak doufám, že tomu bude tak i v dalším školním roce.

Nedávno skončily maturity, předali jsme maturitní vysvědčení. V řádném jarním termínu úspěšně odmaturovalo celkem 115 studentů. Část maturitní zkoušky si na podzim zopakuje 7 studentů, 5 studentů čeká celá maturitní zkouška.

Všem přeju, aby úspěšně ukončili školní rok a užili si prázdniny.

Renata Schejbalová

ROZHOVOR S PANÍ PROFESORKOU SELINGEROVOU

Rozhovor zahajují klasickou otázkou ohledně výběru povolání. Paní profesorka vysvětluje, že se k učení dostala spíš náhodou. „Nikdy jsem nechtěla být učitelkou. Jako malá jsem neučila panenky a medvídky,“ dodává. Jejím snem bylo dělat biologii jako vědu, ale když se jí narodily děti, zůstala s nimi dlouho doma a potřebovala se jim věnovat. Tudíž se nemohla zabývat vědou a rozhodla se dát na klidnější učitelskou dráhu.

„Dnes toho rozhodnutí rozhodně nelituji,“ usmívá se paní profesorka.

Ve svém volném čase nejraději čte. Průměrně jednu až dvě knihy týdně. Má ráda v podstatě všechny žánry, až na cestopisy a životopisy. Také nemusí sci-fi, kde je příliš technických vymožeností jako jsou roboti, počítače a další. Její oblíbenou knihou je rozhodně Saturnin. Ale baví ji i všechny severské knihy nebo knihy od Petera Meye.

Dalším jejím velkým koníčkem je vaření, hlavně masa a zeleniny. Z českých jí nejvíce chutná smažený řízek, jinak dá přednost středomořské kuchyni.

Náplní jejího volna jsou rozhodně i procházky a výstavy. Má ráda práci na zahradě: „Jako dítě jsem ji nenáviděla, ale teď mě moc baví.“

Jejími oblíbenými zvířaty jsou vydry a

chameleoni. Nejraději má tmavě modrou barvu, ač nejvíce nosí černou.

„Pravděpodobně mě v ničem jiném než v černé nepotkáte,“ směje se.

Co se týče poslechu hudby, líbí se jí většina žánrů, kromě dechovky a techna.

Také ocení, když mají texty písní nějaký vtip. Z českých interpretů má ráda Vladimíra Mišika, Jana Spáleného, Zuzanu Navarovou a Michala Prokopa. Ze zahraničních poslouchá třeba Boba Dylana, Nicka Cava, Erica Claptona a Phila Collinse, Doors, Rolling Stones a mnoho dalších.

Rozhodně má v oblibě i cestování po památkách. Chtěla by procestovat Evropu a podívat se i mimo ni – na Nový Zéland, na Island nebo do Japonska.

Životním mottem paní profesorky je užívat každého dne. „Protože na světě je mnoho zlých věcí, ale taky spoustu hezkých a my bychom se z nich měli těšit.“

Moc milý rozhovor zakončujeme vzkazem, který paní profesorka posílá studentům: „Chtěla bych vám říct, abyste se učili. Ne kvůli škole, ale kvůli sobě. Protože vzdělání vám nikdy nikdo nevezme.“

Anna Adamírová, septima A

NOVINAŘINA, KREATIVNÍ BLOK A DEN BEZ ZPRÁV

Každý, kdo se angažuje v nějaké kreativní aktivitě tento pocit jistě zná. O čem mám psát? Co mám nakreslit? Jak mám s tímhle příběhem pokračovat? A nápady nikde. Já nejsem výjimkou. Při psaní pro Štolní listy se mi toto stalo hned několikrát. I když témata jsou úplně volná, není nejlépe najít nějaké, které je zároveň zajímavé a alespoň trochu relevantní k naší škole. Ale na druhou stranu mě baví psát a je prima se takto angažovat.

Proto jsem si pro tento článek vzal inspiraci z BBC. V roce 1930 na Velký pátek spousta Britů pravděpodobně očekávaly večerní zprávy. Jenže britská veřejnoprávní televize měla na tento den jiné plány. Moderátor otevřel program prostě a jednoduše se slovy: „Nejsou žádné zprávy“. Následoval 15ti minutový segment klavírové hudby a tím celé večerní zprávy skončily.

V dnešní době si něco takového snad ani nikdo nemůže představit. Že by celostátní mediální firma zkrátka žádné zprávy neodvysílala. Dnes je žurnalistika na jiné úrovni. Zprávy jsou prakticky všude. Bohužel ne vždy je novinářina čestná, nestranná a pravdivá. Taková média existují i v naší republice. Valná většina našich občanů tyto zprávy sleduje, avšak informace si neověřuje, což má za následek zcela zbytečné konflikty. Mrzí mě, že pro spoustu dnešních žurnalistů je novinářská etika pouhým slovem, a nikoliv zásadou.

Nicméně je velice užitečné mít možnost získat informace kdykoliv a o čemkoliv. V tom je největší médium informační éry – internet zcela bez konkurence. Například kvůli své ročníkové práci jsem nemusel cestovat na Floridu a získávat informace od odborníků v Kennedyho vesmírném středisku, protože NASA má nespočet článků právě online. Vsadím se, že každý z vás by měl stovky podobných příkladů.

Nakonec nesmím zapomenout na férová média a žurnalisty, kteří odvádějí denně čestnou práci a informují lidi o tom, co je třeba. Právě oni tvoří jeden z pilířů demokracie. Média ovlivňují náš život každý den a svět by vypadal velice odlišně bez nich.

Theodor Brož, 4S

DVĚ ZNAČKY, JEDNA KVALITA

Jak všichni víme, Evropská unie (EU) se snaží být v poslední době velmi korektní a spravedlivá vůči všem. Feministkám, lidem jiné pleti i postiženým. Když ale dojde na řešení skutečných problémů, a ne zbytečných výmyslů, tak to občas končí nezdarem.

V pondělí 16.4. jste mohli ve zprávách zaslechnout o směrnici zákazu dvojí kvality zboží. Ve zkratce mělo dojít k zamezení, aby do světa bylo vyváženo jinak kvalitní zboží, a to bez jakýchkoli výjimek. Například: bylo by nezákonné, kdyby se do jedné země dovážela mražená pizza s pravým sýrem, zatímco do jiných zemí by se dovážela pizza stejné značky se sýrovou náhražkou.

Ze 751 poslanců hlasovalo pro zákaz pouhých 163 a 14 se hlasování zdrželo. Rozsudek je takový, že poslanci rozhodli pro mírnější verzi směrnice. Na papírech může výsledek vypadat pěkně, ale v praxi je zcela zbytečný. Zákon není zapsán dostatečně konkrétně, tím pádem každý řetězec s lepším právníkem lehce vybruslí z jeho nedodržení. Výrobky od teď musí poskytnout zřetelnější parametry, sdělovat informace o mechanickém zpra-

cování nabídek na webových stránkách, a to do posledního detailu. Spotřebitelé musí být taktéž dostatečně zasvěceni, od koho zboží kupují, aby věděli, na koho se mají obrátit v případě reklamace.

Těžce to nese celý východ, jelikož od naší republiky směrem k Rusku zboží více a více chátřá. Někteří čeští politici se nebáli ozvat s upřímným názorem, že záležitost berou jako opravdové selhání. Obzvláště zklamaná je Olga Sehnalová (ČSSD), která proti dvojí kvalitě bojuje už léta. Rozhodnutí vlády nebere jako definitivní. Stále věří, že EU se probere a směrnice bude dovedena k dokonalosti. V mezidobí dvojí kvalita na trhu stále zůstává a je otázkou, zda-li se jednou provždy vyřeší, či zůstane promlčená jako další podobné případy.

Co vlastně záležitost pro obyvatele Čech znamená? Povrchně řečeno, nic dobrého. Budeme kupovat horší produkty za stejnou cenu, za niž jsou prodávány ty „lepší“ v západní Evropě. A to platí nejen u potravin, kosmetika ani jiné potřeby nejsou výjimkou.

Denisa Corridoni, IB

KULTURA

Nejen v Praze je vynikající kultura, je třeba i v Humpolci. Humpolec má skvělé centrum moderního umění, které se jmenuje 8smička. Kromě výstavních prostorů se zde nachází i knihkupectví a skvělá kavárna. Nyní zde probíhá výstava Kuna nese nanuk, která je o projektech různých umělců na téma písma. Některé exponáty byly trochu nepochopitelné, ale některé byly velmi zajímavé. Nejvíce mě zaujala Odyssea přeepsaná podle abecedy, že se řadili všechna písmena ze všech slov Odyssey podle abecedy, takže kniha ve výsledku kniha vypadá tak, že je v ní několik stránek písmen, a tak to pokračuje až do písmena ž.

V galerii DOX právě probíhá retrospektivní výstava na počest Evy Jiřičné, která letos oslavila 80. narozeniny. Eva Jiřičná je nejznámější česká architektka. Narodila se 3. března 1939. Jako první použila sklo jako konstrukční element, díky čemuž se do nitra staveb dostává záplava přirozeného světla. Pro Evu Jiřičnou je typická architektonická všestrannost. Dává podobu interiérům i rodinným domům, projektuje veřejné budovy různého zaměření, mezi nimi můžeme nalézt kni-

hovnu, hotel, školu, kongresové centrum či dopravní terminál. V roce 1968 odjela na stáž do Londýna, po srpnové okupaci jí úřady nepovolily návrat do země. Jejím prvním projektem ve Velké Británii byl přístav v Brightonu. Je známá svými spirálovitými skleněnými schodišti, jedno z prvních udělala pro londýnskou pobočku obchodu Joan&David, na výstavě je k vidění. Jejímí dalšími projekty jsou v České republice Oranžerie a Královská zahrada na Pražském hradě, Hotel Josef v Rybné, rekonstrukce kostela sv. Anny v Praze, kde se odehrává Pražská křižovatka a rekonstrukci zařídila Nadace Dagmar a Václava Havlových, univerzitní centrum Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, ve Velké Británii autobusový terminál Canada Water, velký vstup Victoria&Albert museum a mnoho dalších budov. Byla oceněna cenou Jane Drewové za mimořádný přínos postavení žen v architektuře, řádem britského impéria, získala cenu MKČR a medaili za celoživotní dílo na London Design Festival.

Antonie Soukupová, kvarta B

TIZIÁNOVÝ KÓD

Podzimní ráno nad Letenskou plání.
Tesknou náladou a splínem zavání.
Lepkavou mlhou se Nad Štola derou.
S ospalky bytosti nazývané dcerou.
Čau kočky. Nevím, jak spočítat sinus.
Já netuším, kdo je to Octavianus.
Holky, kde jsou nějaké Ejpovice?
To neřeš! Bambusek je nás více.
Valí se dav vědomostí lačných žen.
Zlomek má dar rozsvítit všední den.
Ohňová záře do školy světlo vnaší.
Vždy a všude. Navzdory kalendáři.
Plamínková studentka zatočí čipem.
Chcete do boudy? Drž dveře, honem!
Druhá rusovláska vyběhne schody.
Další zrzka hází náladu do pohody.
V setmělé chodbě jejich vlasy svítí.
Jako maják na mysu, zlatá rybka v síti.
Spolužákům značí přístupovou cestu.
Ti tápou, kterou si vysnit za nevěstu.
Co se klukům na ryšavých dívkách líbí?
Ve dne, v noci počítat i skryté pihy.
Každou rudou pigmentovou tečku.
Byť nemají na tiziánový kód čtečku.

školník

JARO

Jaro se blíží
Všude vše vykvétá
Sluníčko zpoza mraků vyhlíží
A my ztrácíme naše léta
Rok co rok, bez ustání
Nejdřív je to škola
Potom v práci nás nahání
Každý den, dokolečka dokola
Děti bychom měli mít
Rodina by měl být náš cíl
A ještě v práci úspěšný být
A mít stále hodně sil
Ale co když mít děti
Není to, co chceme
Na rodině nemusíme lpět
A za jinými sny si jdeme
Nemusíme řešit škatulky společnosti
Měli bychom žít
Hlavně žít, i kdyby v lenosti
Protože občas je těžké jen být
Zkusme se nezajímat
O to, co si myslí ostatní
A nenechat se vyždímat
Protože na rozdíl od lahví jsme nevratní

Linda Hlaváčková, tercie B

Noc samoty

Když noc je černě temná
a zář měsíční jemná
a samota v srdci bolí
a nic ji nerahojí
a třepot hřídél náček
a přerušný nářek
a slzy na temeni
a nikde křido není!

☆
☆ tak v tyto smutné chvíle,
kdy hvězdy svítí bíle,
mně po zádech běhá mrať..
.. a v duši má'm..

jeu va's. [redacted]

Text: Markéta Prošková, kvinta B
Ilustrace: Veronika Antonová, kvinta B